

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVI. ročník

číslo 10/říjen 2020

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. večere Páně)
	12.00	každou 3. neděli v měsíci deskohrátky
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	15–17	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Pátek	15.30	dorost (mladší i starší), odrost
	17.30	konfirmační příprava
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Kázání Rut Nývltové	14
Ze sborového života	3	z 9. srpna 2020	
ze zářijového staršovstva		Práčata na vodě	16
Čtenářům i autorům	3	vodácké putování mladších dětí	
Zpráva o životě a stavu sboru	4	Výprava	20
Výroční sborové shromáždění		za řevnickým drahokamem	
21. 6. 2020		Nový člen sboru	22
Výroční zpráva	10	rozhovor s Luborem Žalmanem	
partnerského střediska Diakonie		Knihovna	24
Nabitá neděle	12	Na dovolené	26
Do kostela na kole, požehnání		báseň Jana Buriana	
Čeňkovi a kvízy bratra Čujana		Kontaktní informace, tiráž	27

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

ZE ZÁŘIJOVÉHO STARŠOVSTVA

- Staršovstvo se sešlo 14. 9. 2020 na své 808. schůzi.
- Chybí seznam konkrétních úkolů pro *úklid* (vypracuje Marta Drápalová).
- Z důvodu *zvýšení hygienických opatření* v kostele a v Evenu budou nahrazeny stávající látkové ručníky papírovými utěrkami (zařídí Marie Saudková).
- Staršovstvo schválilo *finanční podporu* na studium *Jiřího Medroka* na JABOKU na 1. semestr ve výši 5.500 Kč.
- *Julie Bergerová* (Rainbow Gospel) se obrátila na staršovstvo se žádostí o možnost provést *pěvecké zkoušky* v kostele a na kostelní zahradě, staršovstvo souhlasí, úhrada nákladů proběhne formou *koncertu* v našem kostele.
- Probíhají další jednání o *rekonstrukci kostela*, která je naplánována na léto 2021.
- Probíhá jednání o *pojištění EVenU* a revizi stávající smlouvy na pojištění kostela.
- Staršovstvo schválilo *finanční výpomoc berounskému sboru* ve výši 20.000 Kč každý rok, a to na období roků 2021, 2022, 2023.
- Staršovstvo schválilo *jednorázovou výpomoc strmilovskému sboru* na rekonstrukci místností pro nedělní školu ve výši 20.000 Kč.
- Staršovstvo začíná promýšlet přípravu *sborového shromáždění* na jaře 2021, kde bude voleno *nové staršovstvo*. Uvítá návrhy na kandidáty. ■

ČTENÁŘŮM I AUTORŮM

Drazí čtenáři,

opakovaně se setkáváme s otázkou, proč pod některými příspěvky v Bráně nejsou jejich autoři podepsáni. Záleží jen na autorovi článku, zda se pod něj chce podepsat či nikoli. Nepodepisují se příspěvky technického a informativního charakteru, pozvánky, komentáře k fotografiím a doplnění, ke kterým podpis není potřeba. Pokud se autor článku rozhodne z jakéhokoli důvodu nepodepsat, je to jeho rozhodnutí a my je do toho rozhodně nebudeme nutit.

Chápeme Váš zájem diskutovat s autory, zeptat se na nějaké nejasnosti nebo je třeba jen pochválit. Zároveň Vás prosíme, pokud některý z autorů svůj podpis pod článek uvést nechce, abyste jeho rozhodnutí respektovali.

Tímto bych ráda ještě oslovila Vás, naše autory.

Jsem Vám velice vděčná za každý příspěvek, fotografii či nápad, který nám do Brány posíláte. Bez Vás by Brána nebyla taková, jakou ji známe.

Chtěla bych Vás tímto poprosit, abyste nám posílali články rovnou i s patřičným jménem či signaturou (pokud nemáte důvod se k textu nehlásit). Při stahování a ukládání článků do Brány mohou být vaše komentáře se jménem ztraceny a může se tak omylem stát, že příspěvek bude bez uvedení vašeho jména.

Mnohokrát Vám všem děkuji za přízeň, kterou nám projevujete. Velice si toho vážím.

S pozdravem
Katka Winkelhöferová
šéfredaktor Brány

Fotografie, prosím, posílejte ve vyšším rozlišení. Pokud je vkládáte do wordovského dokumentu, přikládejte je ještě jako samostatné fotografie. Děkuji.

Miloš F. Pechar, Váš sazeč

ZPRÁVA O ŽIVOTĚ A STAVU SBORU

Výroční sborové shromáždění 21. 6. 2020

Milé sestry, milí bratři, vážení hosté!

Centrem sborového života jsou nedělní bohoslužby s kázáním Božího slova.

Jsme Pánu Bohu vděční, že náš kostel je většinou zaplněn a jsou zde vidět lidé všech generací. Členskou základnu sboru tvoří už více let něco přes 300 členů (včetně pokřtěných dětí). Značná část členů se aktivně účastní sborového života, jsou tu s námi další aktivní přátelé sboru a objevují se i četní hosté.

Je radost vidět ve sboru tolik dětí a v posledních letech se jich také mnoho narodilo. Díky obětavé službě učitelů nedělní školy a vedoucích obou dorostů a odrostu, letním táborům a vyhlášeným vánočním hrám můžeme být i dobrým místem pro mnohé děti, které nejsou z našeho sboru.

Za období od minulé výroční schůze do března 2020 se počet členů příliš nezměnil, do sboru přistoupili 3 členové z jiných sborů.

Se zármutkem jsme se rozloučili s tragicky zesnulou sestrou Alenou Sobotkovou.

Velkou radostí a požehnáním ve sboru je křest nových členů. Za uvedené roční období byl pokřtěn jeden dospělý (br. Jan Václav Kolda), 4 malé děti a 3 starší

členové dorostu. A po karanténním období byl nedávno pokřtěn bratr Lubor Karel Žalman.

Účast na bohoslužbách je 100 až 140 lidí, jen v období letních prázdnin se pohybuje okolo 40 až 70 účastníků.

Kazatelskou službou nám většinou posloužil náš farář Jaroslav F. Pechar.

Kázání Božího slova z úst bratra faráře Pechara byla vždy dobře biblicky zakotvená ve Starém i Novém zákoně. Zřetelně z nich vyznívá apel k aplikaci víry ve vztazích, aktuálních situacích, konkrétních činech milosrdenství, účasti i pomoci. Bylo nám jasně ukazováno, že z Boží strany je skrze Kristovu oběť vše připraveno, abychom my mohli žít svoji víru ve společenství, rodinách, pracovištích, školách a ve veškerých mezilidských vztazích.

Kázání Jaroslava Pechara nám nabízejí nové úhly pohledu na biblické příběhy i přenesení jejich poselství do dnešní doby. Vybízejí k radosti ze zjištění, že i já jsem Božím nástrojem, nástrojem pokoje, povzbuzení, milosrdenství a lásky. Smím být Božím nástrojem kdekoliv a kdykoliv, nejen v kostele a v neděli.

Z kázání Jaroslava Pechara je zřejmé vedení k odpovědnosti za svůj duchovní život skrze modlitbu, čtení Bible, vyznávání hříchů, společenství a službu.

Každou první neděli v měsíci se konají „**rodinné služby Boží**“, kdy děti neodcházejí se svými učiteli z hlavního sálu kostela, ale účastní se celých bohoslužeb společně s rodiči. Děti svými otázkami či odpověďmi aktivně tvořily výklad Božího slova i obsah budoucích přímluvných modliteb.

Každou **třetí neděli v měsíci byla vysluhována večeře Páně**. Kromě bratra faráře Pechara a vikáře Pfanna se vysluhování účastnili členové staršovstva.

Až do září ve sboru sloužil i bratr vikář Michael Pfann. Vedl některé bohoslužby, věnoval se službě dětem, vedl ranní zamyšlení na sborové dovolené. Neradi jsme se s ním loučili a více našich členů mu jelo do Vrchlabí v den jeho instalace poděkovat a povzbudit ho k službě na novém místě. Přejeme jemu i jeho rodině, aby skrze ně Duch svatý jednal.

Protože jsou nedělní bohoslužby s kázáním Božího slova a vysluhováním svátostí jedním z hlavních pilířů života branického sboru, je třeba poděkovat všem, kdo během roku i o prázdninách posloužili kázáním ke společnému růstu. Kázali Aleš Drápal, Samuel Hejzlar, Jakub Malý, Jan A. Dus, Dušan Bruncko, Jiří Holý, Pavel Sivák, Aleš Hoznauer, Pavel Novotný, Daniel Bartoň, Rut Nývlťová, Marta Drápalová a Eliška Havelková. Věříme, že Duch svatý skrze pestrost kazatelských přístupů promlouvá ke každému posluchači a dává sílu k obnově, vnitřní změně a uzdravení.

Pastýřská práce v branickém sboru se realizuje nejen skrze osobu faráře, ale v duchu všeobecného kněžství v podstatě v každém vztahu, kde se dva neb tři sejdou ve jménu Páně.

Mnohé sestry a bratři se jako laici podílejí na různých aktivitách a službách ve sboru, kde každý svým způsobem a podle svých obdarování naplňuje Kristovo velké poslání: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky...“

Laická služba je v zásadě dvojího druhu – a to pravidelně a občas.

Dílčí zprávy o činnostech ve sboru vyšly ve dvojčísle 4–5 našeho časopisu Brána.

Mezi pravidelné služby ve sboru zajišťované laiky patří hlavně **nedělní škola**.

V listopadu jsme poděkovali za dlouholeté vedení nedělní školy sestře Miriam Žilkové. Její úkol převzala Klára Mazná. Za vedení týmu učitelů a koordinaci nedělní školy s bratrem farářem děkujeme Miriam Žilkové, nyní Kláře Mazné a všem dalším vyučujícím: Kateřině Zvánovcové, Marcele Kolářové, Anně Burjánkové, Janě a Ondrovi Ernyeiovým, Magdaleně Slabé a Filipu Žilkovi.

Další pravidelnou aktivitou sboru jsou **mladší a starší dorost a odrost**. Za vedení mladšího dorostu děkujeme Veronice Mazné, za starší dorost Pavlíně Kroužkové a Adéle Bedrníkové. Tým odrostu tvoří: Tomáš Plhák, Kristýna Königová, Tadeáš Friedrich. Oba dorosty a odrost pořádají kromě pravidelných pátečních setkání i zhruba jednou za dva měsíce jedno až pětidenní výpravy. Všichni vedoucí se také účastní některého z branických táborů.

Mládež nemá samostatná setkávání, ale aktivně se zapojuje ve sboru jako dorostoví a odrostoví vedoucí a jsou přirozeně příkladem dobré služby.

Pokračuje nová aktivita sboru **dětský klub hEaVEN** od září 2019 pod vedením Jaroslava Pechara. Účastní se ho maminky a případně babičky s úplně malými dětmi; hEaVEN se koná vždy v úterý od 9.00 do 12.00.

V kostele se schází každé úterý ráno **modlitební skupina**, kterou koordinuje Daniel Pinc.

Vpravo při vstupu do sálu je umístěna krabička, kam lze vložit lístek s prosbou o modlitbu. Účastníci modlitební skupinky se pak společně za uvedenou osobu či situaci modlí. Další modlitební skupinky se scházejí v bytech členů sboru.

Společné čtení knihy a rozhovor o jednotlivých tématech koordinuje Michal Mazný.

Členové staršovstva se střídají každou neděli v přípravné, vítací a ohláškové službě. Někteří členové staršovstva věnují povinnostem ve sboru opravdu hodně času, přestože mají svou práci a rodiny. Každý týden se s velkou odpovědností a v plném nasazení stará o sbor v mnohých praktických činnostech Tomáš Bedr-

ník, náš kurátor. Spolu s bratrem farářem vedou konzultace, porady a návštěvy úřadů ohledně plánované rekonstrukce.

Jana Stralczyńska se každou neděli stará o sbírku a je činná jako pokladní. Novou revizi elektřiny a hasičích přístrojů si vzal na starost br. Bruncko, vyjednávání na úřadech a kontrolu bezpečnostního zajištění skály nad kostelem sítěmi br. Bedrník, očištění střechy kostela br. vikář Pfann a mládež. Děkujeme jim i dalším členům staršovstva za jejich činnost.

Důležitá je pomoc při opravách v kostele všestranně zručného Aleše Jelínka nebo pomoc br. Ondřeje Petra.

Díky Jarce Pecharové, Evě Borecké a Miladě Borovské za vždy čerstvou květinu ve váze na stole Páně!

Děkujeme Václavovi Vaněčkovi za věrné provozování kavárny po bohoslužbách a všem sestřám, které donesly něco dobrého k jídlu a mléko do kávy.

Děkujeme Lence Pecharové za distribuci psaných kázání pro lidi bez internetu a za koordinaci křesťanské služby, která vozí seniory na bohoslužby i na biblickou hodinu. Náš sbor získal darem i pro tuto službu auto od manželů Svobodových.

Důležité jsou také návštěvy nemocných. Kromě mnoha návštěv jednotlivců lze zmínit především společnou návštěvu členů sboru a br. faráře u s. Šíbové v domově důchodců.

Děkujeme Milošovi Pecharovi za varhanní doprovody písní každou neděli. I za výpomoc Heleně Petrové, Janě Stralczyńskiej a Davidovi Rejchrtovi. Děkujeme Danieli Pincovi za originálně zkomponované hudební doprovody, děkujeme muzikantům za doprovody písní při rodinných nedělích, svatbách i pohřbech a vánoční hře.

Magdalena Slabá a Marie Jelínková také neúnavně zvelebují malý sálek (za zvukotěsným oknem). Rodiče malých dětí svépomocně zbudovali za kostelem u pískoviště novou klouzačku a dětský domeček.

Václav Vaněček a jeho brigádníci se starají o údržbu a obnovu skalek před kostelem.

Pavel Jungwirth seče trávníky a zajišťuje víno pro vysluhování večere Páně.

Branický sborový časopis Brána převzala po dlouholeté službě Růženy Černé Kateřina Winkelhöferová, s korektory Pájou Kroužkovou, Davidem Navarou, redaktorkou je Jarka Pecharová. Děkujeme.

S vděčností jsme dali prostor Rudolfu Měřinskému a jeho koncertům. Na vtipné duchovní úvody J. Pechara se začali těšit i milovníci klasické hudby. Kromě

R. M. u nás hostoval také Jaroslav Kulhan, Markéta a Leoš Pospíšilovi, Jakub Klár, Magdaléna Klárová a další.

Historické kvízy bratra Čujana se během roku konaly několikrát (např. Atentát, Hudební kvíz a další) a jsou příležitostí ke kreativnímu vyjádření členů sboru stejně jako interpretační platforma BraníXobě.

Někteří členové rádi tráví i další část neděle společně, přičemž je to otevřeno dalším zájemcům, ať už se jedná o deskové hry, společný oběd, společnou výpravu na akci v jiném sboru atd.

Je třeba poděkovat za tábory, vánoční hru a sborovou dovolenou. Je s tím spojeno obrovské množství hodin obětavé práce při přípravě i průběhu akcí i velká dávka odpovědnosti za životy a zdraví účastníků.

Hlavní vedoucí malého tábora v Olešínkách byla již potřetí Michaela Mazná. Dala dohromady mladý a poměrně početný tým vedoucích, který zajistil kvalitní program pro 40 dětí na 14 dní. Jakub Drápal byl hlavním vedoucím tábora pro starší děti – Pecky. Táborový provoz a program realizoval s malým, perfektně sehraným týmem vedoucích.

Tomáš Bedrník byl vedoucím dorostového vodáckého splutí řeky Hron.

Pod záštitou YMCA Braník a vedením Kryštofa Rybáčka se konalo tradiční splutí pražských jezů.

Zejména tábory a jejich vedoucí předkládáme celému sboru k přímluvným modlitbám.

Vánoční hra s názvem „O pastelkách a vánočním dárku“ podle scénáře Jaroslava Pechara a v režii Lídy Holé byla, mimo jiné, příležitostí pro misií mezi dětmi. Mnohé děti, které hrály ve hře, se při dalších návštěvách kostela cítí lépe a snáze nacházejí v kostele kamarády. Lídě i celému ansámblu děkujeme.

Sborová dovolená byla na Českomoravské vysočině ve Zderazi. Celé okolí i hotel byly příjemné. Účastníků bylo kolem 100. Děkujeme Zdeňce Kučerové, Jiřímu Holému a Rut Nývltové. Rut Nývltové děkujeme i za vedení pěveckého sboru nyní i v době sborové dovolené.

V kostele dáváme prostor ukrajinským křesťanům, kteří se scházejí v pátek v noci k modlitbám a jednou za čtrnáct dnů v sobotu se věnují misijní práci mezi lidmi bez domova (Rehabilitační centrum EXIT), což velmi oceňujeme, i když to pro nás znamená určité břemeno.

V Evenu se koná setkání společenství „Vinice“, které zvláště citlivě vnímá židovské kořeny křesťanství.

Sladit termínově tyto a mnohé další aktivity v kostele i Evenu není vždy jednoduché.

Náš sbor je partnerským sborem pro Středisko celostátních programů a služeb Diakonie ČCE.

Jmenovat si zaslouží členové sboru, kteří pracují v dozorčí radě tohoto střediska. Jsou to Petr Bísek, Jarka Čierná, Jiřina Chlumská, Iva Jungwirthová, Ondřej Petr, Magdalena Slabá a Kateřina Svobodová.

Pokoušíme se, pokud je v našich silách, i pomáhat sboru v Berouně, kde se snaží s omezenými prostředky pomáhat potřebným lidem v okolí a také postupně provádějí různé rekonstrukce.

V rámci dalších ekumenických akcí je možno připomenout ekumenické bohoslužby za jednotu křesťanů v lednu, letos se účastnili představitelé pěti církví z okolí.

Březenové setkání Světového dne modliteb bylo tentokrát v CČSH v Krči.

V únorovém Týdnu manželství se u nás v kostele konalo divadelní představení Dismanova souboru Všehokniha.

Velmi navštěvován je náš kostel o Noci kostelů, což opět vyžaduje zapojení dobrovolníků k službě návštěvníkům. Letos bylo 152 návštěvníků.

V Evenu se několikrát konaly přednášky a povídání na různá témata, např. o Obchůdku jednoho světa nebo vyprávění naší členky Elišky Adamcové o jejím zapojení v sociální práci v Indii.

Nová byla pro nás situace po vyhlášení nouzového stavu na začátku března. V souvislosti s epidemií koronaviru probíhaly bohoslužby a biblická hodina pouze online. Do konference jsme každý týden v sobotu večer dostali od bratra faráře informace, jak a kdy budou bohoslužby přenášeny. K dispozici jsme měli kázání v textové podobě ke stažení.

Přes meet.jit.si a facebook bylo možné sledovat bohoslužby v 9.30, v 11 hodin byly k vidění na Youtube. Ohlášky byly také pravidelně posílány e-mailem. Učitelé nedělní školy rozesílali materiály pro děti. Bylo umožněno platit příspěvek do sbírky elektronicky. Stejně fungovala pravidelná středeční biblická hodina, měli jsme psaný text a přes meet.jit.si i možnost vstupovat do diskuze. Doroost probíhal také po internetu.

V období Velikonoc, na Velký pátek a Boží hod velikonoční jsme slavili večeri Páně novým způsobem. Liturgie byla rozeslána e-mailem a mohli jsme se rozhodnout, zda se zúčastníme VP při sledování bohoslužeb pouze jako diváci, nebo se zapojíme i doma s chlebem a vínem. Byl to krok víry. Pro mnohé z nás byla tato neobvyklá forma povzbuzením. Mohli jsme být společně jako rodina i součástí sborového společenství, byť na dálku.

S uvolňováním restrikcí byly připraveny bohoslužby pro menší počet účastníků – zpočátku 3× za neděli – v 9.30, 11. a 18. hodin, později 2× v 9.30 a 18. ho-

din. Večerní bohoslužby, ozvučené s kázáním a zpěvem se venku konaly na trávníku vedle kostela, což mělo nový rozměr.

Změny v přípravě bohoslužeb a podpora kontinuity sborového života za nouzového stavu kladla velké nároky na bratra faráře, děkuje jemu i dalším členům, kteří se zapojili.

Je toho víc, co pro úsporu času už nemůže být zmíněno.

Jsem Pánu vděčná za každého, komu na sboru záleží, kdo se na jeho chodu podílí, kdo nás podporuje, kdo se za nás modlí.

Toužíme po tom, aby i nadále branický sbor zůstal místem, kde se v lásce přijímají lidé s různými názory, s různým uchopením biblické zvěsti, přistupují k druhému přejně, snaží se pochopit jeho pohled a usilují o vzájemnost a jednotu.

Nadějí nám je rozpoznání, že ne my jsme si vybrali Krista, ale On povolal nás.

Marta Drápalová

VÝROČNÍ ZPRÁVA

partnerského střediska Diakonie

Milí přátelé,

předkládáme vám zprávu o činnosti **Střediska celostátních programů a služeb** v roce 2019. V uplynulém roce jsme prožili mnoho zajímavého a rozrostli se o *Institut důstojného stárnutí*. Na konci srpna jsme završili tříletý projekt DOMA zaměřený na podporu nově příchozích do naší země, který byl financován z Evropského sociálního fondu. Začali jsme rozvíjet metodu reminiscence, kterou chceme využít v sociálně aktivizační službě *Life Tool*. A konečně, podnikli jsme první kroky pro integraci *Rané péče*, která je prozatím součástí Diakonie Praha. Děkujeme za všechny formy podpory, kterými jste nás v roce 2019 zahrnovali. Ceníme si všech finančních i nefinančních darů, ale také dobrých slov a povzbuzení.

V *Programu prevence obchodování s lidmi* jsme se věnovali potenciálním obětem obchodování s lidmi a vykořisťovaným na trhu práce. Klientům jsme nabídli služby v terénu prostřednictvím terénní krizové pomoci a též preventivní pobytovou službu v azylovém domě s utajenou adresou.

V programu *Life Tool* jsme podporovali seniory a osoby se zdravotním postižením, aby využívali asistivní technologie v komunikaci a při práci s počíta-

čem, tabletem či chytrým telefonem a mohli tak být v užším kontaktu s vnějším světem. Rovněž jsme školili pomáhající odborníky i ty, kteří o své blízké pečují doma.

Ve *Středisku pro zrakově postižené* jsme nabízeli klientům křesťanské texty v braillově písmu, audioknihy a zvukové časopisy ke stažení online, na kazetách, CD (MP3) a flashdiscích. Všechny tyto materiály byly distribuovány prostřednictvím pošty, která je pro lidi se zrakovým postižením zdarma. Dvakrát během roku jsme pořádali víkendové setkání s klienty s biblickým programem, zpravidla v některém z farních sborů ČCE.

V létě jsme měli setkání na celý týden v turistické chatě na Šumavě.

V *Programu práce s migranty* jsme pracovali s lidmi, kteří přišli do České republiky, aby unikli válečným konfliktům či politickému pronásledování ve své rodné zemi. Naším cílem bylo propojovat Čechy s nově příchozími, pomáhat bořit předsudky a otevírat cestu k dobrému sousedství. Úzce jsme přitom spolupracovali s církevními komunitami, kde jsme nacházeli vstřícnost a ochotu, která často ve většinové společnosti chybí.

Příležitost k setkávání byla každý týden v *Kafé Obýváčku* nebo při společném šití, při besedách či výletech.

V *Institutu důstojného stárnutí* jsme pomáhali kultivovat pohled na stáří a umírání a rozvíjet služby umožňující důstojné stárnutí a kvalitní život v komunitě pro všechny generace. Spolupracovali jsme s několika obcemi v ČR na nastavení propojeného systému sociálních a zdravotních služeb pro jejich obyvatele.

Uspořádali jsme mezinárodní konferenci s názvem *Stárnout doma* a prostřednictvím workshopů jsme sdíleli poznatky o důstojném stárnutí ve Finsku, Rakousku a Velké Británii. Nejvýraznější aktivitou institutu byl projekt *Pečuj doma*, v jehož rámci jsme poskytovali podporu laickým pečujícím, a to prostřednictvím vzdělávacích kurzů, podpůrných skupin, telefonické linky pro pečující i kontaktních poradenských míst, která jsme provozovali v několika pražských nemocnicích a komunitních centrech.

V roce 2020 se budeme dále připravovat na spojení s *Ranou péčí Diakonie*, která by měla být součástí našeho střediska od ledna 2021.

HOSPODAŘENÍ V ROCE 2019

Náklady Střediska v roce 2019 tvořily 13.594.000 Kč, výnosy pak 13.612.000 Kč, a hospodaření tedy skončilo se ziskem ve výši 18.000 Kč. Hlavní činnost se skládala ze čtyř programů, které zahrnovaly též tři registrované sociální služby. Nově přibyl *Institut důstojného stárnutí*, který byl do konce roku formálně součástí ředitelství Diakonie ČCE. Středisko ovšem koordinovalo a řídilo jeho chod z hlediska ekonomického i personálního. Ředitel střediska byl rovněž ředitelem Institutu. Tým pracovníků celého střediska byl složen z 25,24 pracov-

ních úvazků. Pracovali jsme s více než 500 klienty a poskytli podporu 2000 laickým pečujícím.

I. J.

Pokud byste měli zájem o kompletní zprávu, obraťte se prosím na redakci. Rádi Vám celou zprávu pošleme či vytiskneme. (pozn. red.)

NABITÁ NEDĚLE

Neděle 20. 9. byla nabitá aktivitou a činností.

Na tuto neděli připadla akce „Do kostela na kole“, ke které se přidalo velké množství z vás – děkujeme!

Čeňkovi, který se narodil Tomáši a Ádě Bedrníkovým, bylo uděleno *požehnání* do života. Přejeme mnoho lásky a radosti a Boží blízkost.

Bratr Čujan uvedl kvíz o Věře Čáslavské (zahrála Zuzana Pavlíková) a Emilu Zátopkovi (Jiří Slavíček a Jan Lukáš). Mnohokrát děkujeme za skvělé herecké výkony. ■

KÁZÁNÍ – BRANÍK 9. 8. 2020

Na žádost čtenářů přikládáme srpnové kázání Rut Nývtové

Biblický text k našemu dnešnímu rozvažování je zapsán u Malachiáše ve 3. kapitole, 6.–7. verši.

Já Hospodin jsem se nezměnil, ani vy jste nepřestali být syny Jákobovými. Už za dnů svých otců jste se odchytili od mých nařízení a nedbali jste na ně. Navratte se ke mně a já se navrátím k vám, praví Hospodin zástupů.

Hlavní důraz bude položen na úplný začátek přečteného oddílu.

Když občas mám tu čest stát na tomto místě při příležitosti vedení bohoslužeb, zdůrazňuji, že nejsem teolog ani laický kazatel, ale zároveň nevyužívám sbírku kázání, i když ji velmi oceňuji jako velkou pomoc pro některé menší sbory. V mé přípravě je hodně mého, ale zároveň se opírám o inspiraci ve svých mnohých poznámkách, které jsem si kdysi dělávala při poslechu některých kázání nebo přednášek. Tentokrát se výjimečně budu opírat sama o sebe, konkrétně o biblickou úvahu, kterou jsem měla na začátku roku při poradě výboru spolku Exulant.

Ve třetí kapitole poslední knihy Starého zákona Bůh napomíná k poslušnosti a zaslubuje svému kajícímu lidu požehnání. Začátek 6. verše třetí kapitoly této knihy, Malachiáše, zní: JÁ HOSPODIN JSEM SE NEZMĚNIL... Bůh tedy zůstává stejný i v tomto tak rozkolísaném roce 2020.

Tohle téma mne napadlo proto, že v poslední době často přemýšlím o tom, kolik věcí se neustále mění, kolik nových – často zbytečných – vzniká, jak se mění vztahy. A v tom všem zůstává úžasná jistota: Já Hospodin se neměním... – a to platí nejen pro Izraele staré smlouvy, ale i pro nás.

V jednom ze starších čísel Českého bratra měl br. Dr. Pavel Říčan (psycholog, bývalý člen našeho sboru) článek nadepsaný „Pravidelnost“ s podtitulkem „K evangelické liturgii“. Přečetla jsem ho tenkrát s velkým zájmem nejen proto, že tam byla pochvalná zmínka o liturgii v branickém sboru, ale také proto, že to je téma v dnešním rozkolísaném světě stále aktuální v tom smyslu, že všechno je ve stále větším pohybu – a tak by se někomu mohlo zdát, že liturgie ustrnula a měla by se takzvaně oživit. „*Jen mám obavy,*“ napsal br. Říčan, „*že ve vroucím ožívování se často ztratí to, co naše shromáždění skutečně oživuje, pokud o to prosíme, a to je Boží Duch.*“

Při našich bohoslužbách panuje celkem řád, a že občas zapláče dítě nebo někomu spadne zpěvník, to nikoho příliš nepohorší. Jsme na určitý řád zvyklí, ale

zvláště mladým lidem se to může zdát až příliš „řádné“, bez spontánnosti, bez většího nadšení. Vkládají do svého projevu celou bytost, povstávají, zvedají ruce.“ Tolik prof. Říčan.

V prvním čtení jsme mimo jiné slyšeli „mějte porozumění jeden pro druhého“ – a právě toto porozumění projevil náš minulý bratr farář Luděk Rejchrt. Však mnozí z vás si jistě pamatují, že jeho pochopení a láska zabránily rozdělení sboru.

Ovšem neměnnost je někdy k dobru, jindy k neprospěchu, pokud tam chybí to, o čem teď hovoříme: porozumění a láska.

Při tom všem si musíme uvědomit, že Pán Bůh neřídí náš život do všech detailů – to je představa, která je pak v rozporu s naší zkušeností. Jednej věrně podle Boží vůle, která je zjevená v jeho slovu. Pros za sílu být poslušným a pros za odpuštění, když ses něčím provinil. Bůh stvořil svět a dal nám k tomu návod k použití – a dále musíme konat my sami – ale stále máme jistotu „Já Hospodin se neměním“. Je to zdroj pokoje a důvěry, je to skutečnost, která nese náš život.

Druhé důležité poznání je, že Bůh je osobním Bohem a že velikost Boží je opravdu v tom, že i v malých věcech našeho života chce být s námi. Však i v Bibli vidíme ten velmi osobní vztah. Vezměme například velmi známý 23. žalm: „... *Hospodin je můj pastýř, ... vede mne po stezkách...*“ Nebo žalm 37 a 139 „... *kamkoli jdu... také tam mne tvoje ruka provází.*“ Je to, jako by autor zakusil hlubokou osobní přítomnost v nejmenších detailech svého života.

Teď se vrátím k první části, abychom si ještě více uvědomili Hospodinovu stálost na rozdíl od všech těch změn zejména v naší době. Stačí, když se podíváme na různé komunikační technologie: co je dnes aktuální, zítra je už zastaralé. Také lidské společenství podléhá změnám: hodnoty jako věrnost nebo láska k pravdě ztrácejí na významu, nebo jsou dokonce vysmívány.

Jak se stavíme k různým změnám? Přizpůsobujeme se těmto trendům, nebo se jim stavíme na odpor? Máme obavy z budoucího vývoje?

Jako věřící lidé máme živý vztah k Bohu, u něho hledáme uprostřed všech těch změn bezpečí a útočiště. ON se nemění.

Ve 2. knize Samuelově 22,3 čteme Davidovo vyznání o jeho vztahu důvěry v Boha: „*Bůh je má skála, u něho hledám útočiště, můj štít, roh spásy, nedobytný hrad a moje záchrana.*“ Není to úžasný příslib i pro nás? Náš Bůh je jako skála ve vlnobití – pevný a nepohyblivý.

V roce 2015 v německé příručce každodenního čtení jednu pravidelnou úvahu nahradila báseň, která mne nesmírně oslovila. Pokusila jsem se ji tehdy přeložit a zdá se mi, že by mohla být vhodným zakončením. Někteří z vás ji už znají, protože jsem ji před časem použila při naší akci BraniXobě:

*Když ti život zdá se těžký příliš,
když starosti tíží a srdce prázdné je,
vše selhává a pomoc v nedohlednu –
pak právě tehdy Bůh tvůj blízko je.*

*Když námaha a práce tíží mysl tvou,
když radost a síla zahálí se tmou,
strach, nebezpečí, bolest i nemoc tě sužuje –
pak právě tehdy Bůh tvůj blízko je.*

*Když ostatní ti vůbec nerozumí
a pomlouvají tě a přehlížejí snad,
když hořká nespravedlnost se děje –
pak právě tehdy Bůh tvůj blízko je.*

*Při každém hoři, při zármutku
v bezesných nocích a samotě,
když nikdo nevidí oči zalité v smutku –
i tehdy Bůh tvůj blízko je.*

*Když noc temnotou zemi zahálí,
hřích s pokušením srdce poděsí,
tak pohleď s důvěrou na Golgotu:
tam naděje už svítla tvému životu.*

PRÁČATA NA VODĚ

aneb vodácké putování mladších dětí

Je konec května 2020, prohlížíme průtoky českých řek a váháme, jak to s naší vodou dopadne, vymýšlíme až bizarní scénáře, nikde není voda. O tři týdny později řešíme problém opačný. Jak bychom se mohli vydat na vodu s opravdu malými dětmi, z nichž většina nemá s vodou žádné nebo velmi malé zkušenosti, když hladiny řek stoupají na povodňové stupně? Noviny přinášejí další a další informace o utonulých vodáčích. Kamarádi volají zkušenosti z plných kempů s hlasitou hudbou s hlučným, přiopilým osazenstvem. Situaci nezlepšuje ani covidová atmosféra a představa situace, jak v případech objevení se nákazy budeme vykazovat realizovaná hygienická opatření na vodáckém putovním táboře...

Nakonec jsou kostky vrženy, kamarádka nám nabídla možnost přespání na břehu Nežárky, takže alespoň kempové šílenství na začátku nehrozí. Opětovně u ní ověřujeme, zda nevádí, že je nás 19, ale očividně vůbec. Nežárka má sice trojnásobně víc vody než normálně, ale Lužnice už klesá, třeba to bude dobré. A bylo.

Aleš odváží na místo lodě a nákup, který svým množstvím znervóznil několik spoluobčanů, zda o epidemiologické situaci nevíme něco tajného. My ostatní přijíždíme vlakem. Děti jsou hlučné, vtipné a poslušné. Jedním slovem by nešly charakterizovat jinak než báječné. A to ještě netušíme, že to tak bude celou dobu. Pomalu putujeme k Nežárce, jdeme přes hráze nádherných rybníků, komentu-

jeme existenci blízkých vodních ploch Láska, Naděje a Víra, stavíme na „povinné“ zastávky na borůvky a konečně přicházíme k Nežárce. Aleš s místními nás převáží na druhou stranu. Děti si s radostí staví stany a první nadšenci chtějí trénovat na řece. Jsme rádi, ale trochu je brzdíme, nejdřív pravidla a bezpečnost. Všichni poslouchají a k naší radosti pak opravdu po zbytek tábora pravidla dodržují.

Další den setrváváme na místě a trénujeme. Hlavně Tomáš a Matěj si neúnavně točí háčky i kormidelníky na své lodi, ale ani my ostatní nezahláme a po několika hodinách si pár budoucích kormidelníku i samo singluje po řece. Trénink prokládáme splouváním řeky ve vestách, cestami pro pitnou vodu a vysvětlováním táborových aktivit. Děti se dozvídají základy o husitských práčatech a velký úspěch sklízí idea putovního „Žižkova bufetu“. Děti totiž dostávají karabinky, na které postupně umísťují kroužky. Kroužek dostávají za pomoc, laskavost i dobře zvládnuté různé situace.

V Žižkově bufetu pak mohou kroužky vyměňovat za dobroty, i ty nejmladší (4 a 5 let) si pak každý den zvládnou vydělat na lízátko, ty starší šetří na kofolu a tvoří spolu nejrůznější koalice. Celý tábor nás pak provázejí dotazy dětí, zda nemohou s něčím pomoci, drobná naštvání, že umytí hrnce má zamluvené již někdo jiný a snad nikdy nedocházející zásoby dřeva. Děti se zapojují do všeho, co je třeba, a postupem času nezaznívají ani dotazy, zda za konkrétní činnost je kroužek nebo není.

Druhý den vyplouváme. Ráno se s vedoucími u řeky smějeme, že poprvé v životě s vděčností na vodě kvitujeme, že je jí o trochu méně. První úsek zvládají děti výborně, voda teče rychle, a tak jsme na plánovaném tábořišti brzo. Odpočíváme, trénujeme na jezu a brzo děti obklopují Aleše, aby jim povídal další ze super dobrodružných příběhů; z toho, kdo všechno mu bude sedět na klíně, se stává pravidelná přetlačovaná.

Každý den nás pak Pája srozumitelně provází biblickým příběhem o Abrahamovi. I menší děti chápou těžkou situaci Sáry a Hagar, představují si sebe na místě Ismaela, uvažují o Abrahamově poslušnosti při obětování Izáka a jsou schopny mluvit o tom, jak moc na Abrahamových a Sářiných rozhodnutí záleželo. 4000 let starý příběh nám celou dobu vypráví o tom, že na tom, co člověk dělá a kým je, záleží, a ne málo.

Další dny ubíhají s rychlostí času, kdy je člověku dobře. Kempy jsou nakonec poloprázdné, řeka teče svižně a logistiku přenášení nesjízdných jezů začínáme pilovat k dokonalosti. Umělým kanálem Dekárkou vplouváme do Lužnice a děti nadšeně výskají na obrovské skluzavce u řeky ve Veselí nad Lužnicí. Lehce přehodnocujeme plány; původní možnost, že popojedeme kus vlakem, abychom

jeli i krásný úsek Lužnice pod Tábořem, s ohledem na logistiku a šikovnost dětí zamítáme a rozhodujeme se, že místo vlaku zvládneme dvě delší štreky. Ovšem ta druhá nám dává zabrat. Dopoledne děti ještě vesele štěbetají, odpoledne jsou tišší a ani nám nejde povzbuzování tak snadno od úst. Voda mezi jezy teče dost pomalu a skoro třicet kilometrů je prostě moc. A aby to nebylo málo, najednou stejně s námi jede obrovská neorganizovaná skupina, se kterou se setkáváme na všech jezích. Začíná hustě pršet.

Povzbuzujeme děti, že cílová destinace Tábor je na dohled, vjíždíme do Tábora, ve kterém jsou před námi bohužel ještě čtyři jezy. Za současného stavu jsou sice sjízdné, ale nutné čekání a pořádné ošplouchnutí vodou již tak prochladlým a unaveným dětem na náladě opravdu nepřidá. Naštěstí i poslední jez splouvají bez jediného cvaknutí a všichni statečně pádlují a neremcají. Na tábořišti nás již čeká Aleš, který jel ten den s doprovodným autem. Děti pomáhají vytahovat kánoe do prudkého břehu a s nadšením jásají, že tam už mají postavené stany a na ohni uvařené teplé jídlo. Všichni se převlékají do teplého, že tři hrnců jídla nezbude nic, déšť vytrvale bubnuje na stany. Je to jediný večer, kdy nemusíme něžně s prosbou, ať je ticho, klepat na stany.

Mrholení dalšího rána postupně střídá slunce, a tak ani pár cvaknutí na krásných peřejích nekazí náladu, jen si děti víc zažijí, že co není uchycené, uplave. Usmáté a lehce usmažené doráží do dobronického kempu. Kemp vlastněný a provozovaný Holanďany, kteří sem s oblibou jezdí, je nyní téměř prázdný. Toho děti plně využívají a kempem se pohání jako smečka. Pravidla hry, která se, zdá se, plynule proměňují, vedou hlavně k tomu, že děti kolem stanů probíhají v tichosti, nebo naopak hlasitě halasí. Představa útočících práčat se nyní zdá daleko reálnější.

Závěrečná štreka končí pod Bechyní, kde ve skalním otvoru nad řekou nachází děti husitský vzkaz, podle kterého je proti proudu vlévajícího se potoka zakopán poklad. Podle předpovědi počasí má přijít průtrž mračen, a tak dětem dovolujeme jít hledat poklad jen s podmínkou, že si ponesou všechny věci.

Za statečnou vodáckou účast byly odměny praky, a tak mohou ozbrojení s plnou polní vyrazit za pokladem. Cílový obrovský převis je naštěstí jen 500 m proti proudu. Podle indicií nacházejí děti staré mince a nás čeká táborák a poslední večer. Je noc, přestává pršet a zpod převisu jdou vidět první hvězdy. S klidnými i šibalskými výrazy spí pod převisem třináct andělů a nás zaplavuje vděčnost – za jejich rodiče a jejich výchovu, za náš sbor, za krásu naší země a za uplynulý týden a všechno, co jsme v něm mohli prožít.

Marie Jelínková

VÝPRAVA ZA ŘEVNICKÝM DRAHOKAMEM

„Chceš rozesmát Pána Boha? Řekni mu o svých plánech.“ Zrovna o tom jsme se bavili s dětmi na jednom ze zářijových dorostů a v podobném duchu se také odehrávala první dorostová akce tohoto školního roku.

Na výpravu za řevnickým drahokamem jsme se měli vydat v počtu 11 dětí a 2 vedoucích. Jenže kvůli karanténě musela jedna z vedoucích zůstat v Praze. Přidala se ke mně jiná a zcela neplánovaně se k nám dostal ještě jeden nováček – můj spolužák se mě totiž v den odjezdu ve škole zeptal, kam se táhnu s tím velkým batohem. Na odpověď: „S dětmi na výpravu!“ reagoval povzdechem, že by prý rád jel s námi. Toho jsem hned využila, pozvala ho – a on doma sbalil batoh a jel. Nejinak to bylo i s dětmi. Zatímco ještě dva dny před akcí bylo nahlášeno 11 účastníků, v pátek už jich zbylo jen 6...

Proč jsme se ale k Řevnicím vypravili? V celoroční hře těží starší dorostáci drahokamy v zakoupených dolech. O tom se ale dozvěděl místní těžařský úřad, který nám oznámil, že v těžbě můžeme pokračovat, jen pokud získáme těžební povolení a najdeme ztracený řevnický drahokam. A tak jsme se tedy v pátek 18. září vydali do Dobříchovic poblíž Řevnic. Během pátečního odpoledne a soboty jsme se naučili postavit strážní věže, které chrání naše doly před konkurencí, rozpoznat 12 druhů drahokamů (viz Zj 21,19–21), vykopat vlastní důl nebo třeba natočit reklamu na klenotnictví. V duchovním programu jsme se od drahých kamenů příliš nevzdálili – bavili jsme se o podobenství o drahocenné perle. Nakonec jsme dohledali i slavný řevnický drahokam (k vidění na nástěnce v malém sálku stejně jako mapa dolů a pravidla celoroční hry) a z Mníšku pod Brdy se v sobotu večer vypravili domů, abychom převzali povolení.

Děti byly skvělé a neremcaly, i když se teplota v noci pohybovala kolem 4 stupňů. Vcelku neplánované bylo i zpestření sobotního rána. Zatímco vedoucí pili čaj neslazený, děti ho osladit chtěly. Krabičku s cukrem jsem ale nedávno omylem doplnila solí... Nutno ovšem dodat, že první opatrná narážka, že ten čaj nechutná úplně, jak by měl, přišla až asi po deseti minutách. Další účastnice konstatovala, že na dorostové výpravě si přece nebude stěžovat, a jiný účastník se slovy „To je hustý!“ čaj málem vypil – tedy hlavně proto, že chtěl ostatním klukům pomoci uhasit ohniště a vypít erární vodu mu nebylo dovoleno. ☺

Velké díky patří Haničce Bedrníkové, hostujícímu Ondrovi Hrodkovi a především tomu, který s námi zůstává, i když všechny naše plány selžou... Těšíme se na podzimní výpravu!

NOVÝ ČLEN SBORU

Jedné krásné májové neděle jsme slavili křest bratra Lubora Žalmana. S vděčností Pánu Bohu za dalšího člena našeho sboru jsem ho požádala o pár vět.

■ *Srdečně vítám v Braníku. Když si vybavíte první dojmy z tohoto společenství, najdete tam nějaké nečekané momenty? S nimiž jste fakt nepočítal. ☺*

Úplně první věc, která mě překvapila, se stala hned při první návštěvě před cca dvěma roky. Viděl jsem jednoho člověka zezadu a říkal si, soudě podle vlasů – podívejme, on sem chodí i Dominik Feri! A on si ten „Dominik Feri“ najednou stoupl za kazatelnu a začal kázat! Pak mě překvapilo, že jsem v Braníku našel spolužáka ze školy a jeho ženu. Roky jsme se neviděli. No a když jsem poprvé v neděli přijel a neměl kde zaparkovat, tak mě to taky překvapilo, a řekl jsem si, že je to v Braníku zřejmě „slušnej oddíl“, když je kostel narván k prasknutí!

■ *Ovlivňuje vás křesťanský přístup k životu ve vaší profesi?*

Ovlivňuje celý můj život, tedy nutně i profesní. Celý život se někomu starám o peníze a tak teď často pozoruji své klienty a začínám si uvědomovat, jak opravdu velbloud tím uchem jehly neprojde. Ale jak u koho. Já sám jsem cítil křest jako spálení mostů k cestám, co nikam nevedou, a vykročení na tu jednu, co někam vede. Ale co se týče přístupu k životu, mám pocit, že to u mě není žádná náhlá změna. Myslím, že všichni žijeme podle křesťanských hodnot, jen hodně lidí, co nechodí do kostela, o tom ani neví. Ale přece jen mě teď napadá

jedna změna přístupu v profesním životě. Když jsem se s bratrem farářem připravoval na křest, tak jsme probírali desatero. A asi víte, že náš bratr farář říká, že to jsou šipky, které nám Bůh připravil, abychom věděli, kudy se vydat. A rozbor přikázání o dni odpočinku, zasvěcenému Hospodinu, mi významně zlepšil kvalitu života – vydat se směrem, kterým ukazuje tahle šipka. Před pár lety jsem totiž se svým společníkem založil firmu a od té doby jsem pracoval většínou i o víkendech. Když jsem ale pracoval v sobotu i v neděli, tak jsem na sebe byl naštvaný, že si nedokážu práci líp zorganizovat a taky proto, že jsem věděl, že to není ani zdravé, ani správné. Ale pokud jsem náhodou o víkendu nepracoval, měl jsem zase výčitky, že jsem líný. No a pak přišla ta šipka. Od té doby, když pracuju v sobotu, tak s úsměvem na rtech, protože vím, že zítra bude neděle, takže celý den strávím nepracovně. Opravdu se mi tím ulevilo.

■ *Představme si člena/členku sboru, kdo by vás třeba při kávě v Evenu moc rád oslovil a nenapadá ho téma. Jaké okruhy konverzace vás potěší?*

Témat je spousta – příslovečný fotbal a politika, ale taky třeba historie, vztahy a psychologie, byznys, přírodní vědy, filmy. Mě ale nejvíc zajímá, s kým to vlastně v té branické komunitě jsem. Jaká jsou témata těch milých lidí, které vidím každou neděli a o nichž ani nevím, jak

se jmenují. Takže moc rád s nimi probe- ru svá témata stejně jako ta jejich. Když jsme ale u toho, jak se kdo jmenuje, tak jsem zažil v našem kostele šok. V životě jsem osobně nepotkal nikoho, kdo by se křestním jménem jmenoval stejně jako já. No a posledně jsem se v kostele se- známil hned se dvěma Lubory. Pravdě- podobnost blížící se nule!

■ *Na závěr poprosím o lehce osobní radu. Začal další školní rok a v našem sboru je dost pedagogů. Co byste jim do- poručil, co vám osobně dali vaši učitelé?*

Teda vy nemáte snadné otázky. To se budu muset trochu zamyslet... Když si vezmu základku, tak jsme respektovali autoritu. Když se nám podařilo učitele

vytočit, tak prohrál. A taky spravedlnost. Trest se dá přijmout, když je spravedli- vý. A nakonec odvahu. Tehdy to bylo ta- kové černobílé – bylo jasné, kdo se ne- bojí alespoň naznačit svůj názor a kdo jen omílá komunistické fráze. Čím jsme byli starší, později na gymplu a na výš- ce, bylo čím dál důležitější, jak byl ten člověk odborně zdatný. Určitě taky po- máhá umět vyprávět příběhy, to jsem si ověřil i během své epizodky v roli učite- le na základní škole. Ale když o tom tak přemýšlím, tak ti, kterých si dodnes vá- žím, nás kromě toho, co už jsem říkal, uměli i nadchnout. Kdo chce zapalovat, musí sám hořet.

Lenka P.

KNIHOVNA

„Dinosauri nečetli a vymřeli... jen pro zajímavost.“

(Knihovna města Olomouce)

Představte si místo, kde se můžete zastavit, nadechnout, zklidnit dech a nechat na sebe působit sílu myšlenek někoho jiného. Někoho, kdo třeba přemýšlel o věcech jinak než vy. Někoho, kdo prožil jiný život, působily na něj jiné vlivy a on vám je chce předat. Jeho nebo její myšlenky, pocity, rozjímání. Nebo je to třeba někdo, kdo vám ukáže cestu, o které jste přemýšleli a neměli sílu se na ni vydat, ale zmínka úplně cizího člověka vám dodá kuráž. Je to místo, kde se vám může stát úplně cokoliv a s velkou pravděpodobností to bude pozitivní. To místo se nazývá knihovna.

I my jednu máme. Nenápadně se krčí za závěsem v zadní části kostela. Zkuste tam někdy postát, trošku zdráhavě poroztáhnout závěs a nakouknout. A třeba vzít první svazek, co vás zaujme barvou hřbetu nebo možná útlou vazbou. Co vy víte, může to být zrovna to, co už tak dlouho hledáte. Myšlenka, která vám připomene, kdo a co jste, nebo vám pomůže udělat krok směrem, který vnitřně cítíte, že je správný.

Co takhle začít třeba C. S. Lewisem. V knihovně najdete celou řadu titulů od tohoto autora a dětem (a snad nejen jim) bude asi nejpovědomější série Letopisy Narnie. Nicméně, co zkusit kupříkladu K jádru křesťanství? Možná občas stojí za to si připomenout, co to vlastně znamená být křesťanem. Kniha je vlastně přepisem rozhlasových her, vytvořených pro BBC v letech 1941–1943, a tudíž i psána jazykem prostým a čtivým. Sám Jack (což byla Lewisova celoživotní přezdívka) byl velkou část života ateistou a zpět k víře, ve které byl původně vychován, se vrátil až ve svých 33 letech, a to pod vlivem knih a přátel, jako byl J. R. Tolkien.

„Měl bych čtenáře varovat, že nenabízím pomoc nikomu, kdo váhá mezi dvěma křesťanskými „denominacemi“. Zda se máte stát anglikánem, metodistou, presbyteriánem či římským katolíkem, se ode mě nedozvíte. Toto opomenutí je úmyslné (dokonce i ve výčtu, který jsem právě podal, jsem se držel abecedního pořádku). ... Od té doby, co jsem se stal křesťanem, se domnívám, že nejlepší a možná dokonce jediná služba, kterou mohu prokázat svým nevěřícím bližním, je vysvětlovat a hájit víru, která byla společná téměř všem křesťanům všech dob... Pokud mohu z recenzí a četných dopisů, které jsem dostal, soudit, podařilo se této knize přes různé její nedostatky předložit shodné, společné, ústřední či „prosté“ křesťanství. V tom směru snad též pomohla umlčet názor, že přejdeme-li sporné body, získáme pouze neurčitý a bezkrevný nejvyšší společný jmenovatel. Tento nejvyšší společný jmenovatel totiž vychází nejen kladně, ale i rázně; od ostatních, nekřesťanských věrouk je oddělen propastí, s níž ani ty největší rozdíly uvnitř křesťanství nelze srovnat. Pokud jsem ke sjednocení přímo nepřispěl, řekl jsem alespoň jasně, proč bychom sjednocení měli být.“

Berte to jako pozvánku k přečtení nejen ode mě, ale hlavně od samotného autora... no, a pak už to ani nebolí. Jen vezmete vkusně černý sešit, řádně označený, aby nedošlo k mýlce, že se zapisujete například k dobrovolným pracím jakéhokoliv druhu, a zanecháte tam své ctěné jméno, hned vedle toho autorova. No považte, kde jinde se vám poštěstí mít své jméno vedle nějakého literárního velikána. Minimálně to za to stojí.

A vy, kteří jste již naši knihovnu prolezli od podlahy ke stropu a zase zpátky, co byste nám doporučili vy? Podělte se o své oblíbence a napište pár řádek. Vám to moc času nezabere a třeba nepřímo ovlivníte něčí život, anebo alespoň čas strávený u poobědového kafe.

Il Poverello

„Tu a tam pracovali u rolníků na poli, za což si místo peněz vzali jen trochu jídla, a po práci rozprávěli s lidmi, kázali a zpívali písně.

Proto si František a jeho bratří rádi říkali ioculatores Domini, tj. potulní zpěváci boží, a on chválil Boha jako trubadúr a zpívající poutník. S blaženým srdcem putoval do dále, podoben zpěvnému ptáku a ochoten všem posloužit, obdarovával je dobrotou i útěchou, podáním ruky i radou; když pracoval s rolníky, měl pro zkormoucené vlídné slovo a pro ostatní veselé písně. Mezi lidem byl záhy – stejně jako i dnes – pro dobrovolnou chudobu zván žertovnou, něžnou přezdívkou „il Poverello“.

Těžkých chvil a protivenství nebylo ovšem málo. Rodiny, jejichž synové Františka následovali, mu spílaly, že svádí mládež a ničí lásku jejich dětí, jiní se obávali, že kvůli němu děti také ztratí. Bratří však čelili všemu nepřátelství a opovržení s mlčenlivou pokorou a po celém umbrijském kraji se šířilo vzrušení a podiv nad těmito muži.“

(Hermann Hesse)

Il Poverello, Giovanni Bernardone a zároveň sv. František z Assisi. Jemu věnoval celou jednu knihu německý spisovatel Hermann Hesse.

Nejde o zevrubný a detailní životopis světce, ale spíše nahlédnutí a přemítání nad jeho životem, jeho změnou, silící a krystalizující vírou a působením na jeho okolí. Ačkoliv nám po něm zbyly písemné doklady jeho působení, myšlenek a modliteb, svůj odkaz a inspiraci zanechal zejména ve svém životě. A tak ho i vidí a přibližuje Hermann Hesse. Vidí ho jako „statečného snílka a básníka... který zanechal vzpomínku na svůj prostý, čistý život, co do krásy a tiché velikosti převyšující mnohá básnická díla“.

Kniha je kratoučká, lehce ji přečtete za jedno podzimní odpoledne a máme ji v naší knihovně. Posadte se do svého oblíbeného křesla, uvařte si třeba bylinkový čaj, pozorujte chvíli nesmělé sluneční paprsky babího léta, zaposlouchejte se do ptáčího švitoření nebo bzučení mouchy, zavřete oči a v duchu se přesuňte

do slunné Itálie dvanáctého století, na strmý svah mohutného pahorku, kde se v pozadí tyčí Monte Subasio, do městečka Assisi...

Karolina Růžičková Höfferová

NA DOVOLENÉ

Už to mám:

Pánbůh je na dovolené

Nedovoláš se jistot

Podle vesmírného zákoníku práce

Jednou za čas vzít si pár tisíc let volno

Škoda jen že to vyšlo

Zrovna tak blbě na nás

Jak se zdá

Už se nedožijeme rána

Kdy se vrátí

Kdy zachrastí klíč v zámku

Vstoupí čerstvý opálený svěží

Pozdraví: Tak jsem zas tady

Ani vám nebudu líčit jaké to tam bylo

Na to teď není čas – práce nám stojí

Neměl jsem tušení že to tu beze mne

Budete zvládat tak těžko...

Svlékne si kabát a začne

Měnit

Naplňovat

Dodávat smysl

Povznášet

Zachraňovat

Ukazovat cestu

Konejšit

Smiřovat

Posilovat

Zkrátka jak se říká

Zažít světlo v našich duších

Jan Burian

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

čtvrtek 15.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

web: <http://branik.evangnet.cz>

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 10/říjen 2020

Vychází zpravidla každou 1. neděli v měsíci.

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

DAVID NA DOBŘÍŠI!

dost dobrá dobrodružná dospotová dovolená na Dobříši
s dávným drsňákem Davidem

ODJEZD: 28. října v 8:45, nádraží Praha - Braník

PŘÍJEZD: 1. listopadu v 18:45, nádraží Praha - Braník

CENA: 700 Kč

PŘIHLAŠOVÁNÍ: do 25. října na paja.krouzkova6@gmail.com

DOZAJISTA DOKONALÝ DOZOR:

Pája Kroužková (728 268 003)

Vera Mazná

Anička Gwen Procházková

Jarda Pechar